

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Entre la màgia i l'excés

1 De què va? Centreuropa, segle XX. La Sophie treballa fent barrets, però un dia cau sota el poder d'una bruixa intrigant.

2 Com va? Tenim a l'abast dels ulls el darrer film de Hayao Miyazaki (Nagasaki, 1941), mestre insòlit de l'animació. Qui s'hagi enlluernat amb les seves joies anteriors *La princesa Mononoke*, *El viatge de Chihiro*, té una cita ineludible amb aquest castell amb potes. Ara, però, Miyazaki abandona l'univers mític i temàtic propi, el Japó entre mil·lenari i modern, per submergir-se en un relat europeu, el de la britànica Diana Wynne Jones i el seu conte *Howl's Moving Castle*. El "toc Miyazaki" es manté potent en una història de mags,

bruixes, personatges divertits com el foc Calcífer, l'inquietant espantall que vola, el gos asmàtic... Sedueix l'estètica modernista-popular de finals del dinou, principis del vint, i, sobretot, en l'enginy visual d'un inventor d'imatges fascinadores i, alhora, inquietants.

Al fons d'aquest relat d'encanteris subtils i de lluites pel poder, Miyazaki s'abona a un discurs antibèl·lic que remet a situacions ben actuals. On cal posar un "però" rotund

és en la durada, dues horettes, i en l'estira-irronsa argumental. Perquè el mestre nipó s'abandona al plaer de l'excés.

3 I va: de visió obligada per a Miyazakis fidels i amants dels relats fantàstics.

El castillo ambulante

*Guió i direcció: Hayao Miyazaki.
Música: Joe Hisaishi. Fotografia:
Atsushi Okui. Muntatge: Takeshi
Seyama. Japó, 2004. 119 minuts.
Funatic.*